

Diumenge IV durant l'any (A)
Homilia del P. Lluís Juanós, monjo de Montserrat
29 de gener de 2017
So 2,3; 3,12-13 / 1C 1,26-31 / Mt 5,1-12a

Germanes i germans: Acabem d'escoltar un dels textos cabdals del Nou Testament, el començament del sermó de la muntanya, on Jesús proclama les Benaurances. En veure les multituds, Jesús es posà a parlar a la gentada que el seguia. Eren molts els qui se sentien atrets per la seva paraula i davant d'aquella multitud, revela els punts essencials del seu missatge: el Regne de Déu ja és enmig vostre, feliços vosaltres els pobres, els humils, els qui pateixen, els qui ploren, els compassius, els nets de cor, els qui treballen per la pau, els perseguits per raó de la justícia, en darrer terme els qui acullen la Bona Nova d'un Déu que se'ns ha apropiat per amor i que només desitja la nostra alegria i la nostra felicitat. Feliços nosaltres, els qui també avui ens apleguem per escoltar la paraula del Senyor, i som invitats a acollir-la com a llavor del Regne!

Amb tot, les Benaurances no deixen de fer-nos present una visió paradoxal dels qui són proclamats "feliços" als ulls de Jesús. I feliços ho volem ser tots i tenim dret a ser-ho. Tenim uns valors i unes circumstàncies que ens ajuden a ser-ho més o menys, però sovint també voldríem trobar la felicitat en l'acompliment de desitjos immediats o en situacions banals i efímeres, allunyades de tot compromís. L'absència de referents transcendentals, i sovint desvinculats de tota ètica o criteri moral ens pot fer creure que en definitiva ser feliç és "viure la vida" i si és possible, amb la butxaca plena i sense gaires complicacions, aprofitant al màxim cada instant del present, i passar-ho bé sense preocupar-se gaire pels altres o pel futur. Potser no tots hi estaríem d'acord, però davant d'aquesta filosofia de la vida que molts fan seva, podem preguntar-nos: quin sentit poden tenir avui les Benaurances que hem escoltat? quin lloc hi ha en el nostre món per als pobres, els humils, els qui pateixen, els qui ploren, per als qui al nostre entendre són "infeliços" i tot i així, no ho oblidem, són proclamats "feliços" per Jesús?

La paradoxa que s'amaga en les Benaurances, té alguna cosa a veure amb la felicitat, i estaríem equivocats si creguéssim que són un elogi de la pobresa, la fam o el patiment. Les Benaurances no són una exhortació moral a ser infeliços i animar-nos a viure miserablement o amb un posat trist; ni signifiquen que a Jesús li agradi la misèria, que la gent plori o que sigui tractada injustament, i molt menys signifiquen que nosaltres no hàgim de lluitar contra la pobresa, la fam i les injustícies que hi han en el nostre món. Més que constatar una realitat, són promesa d'una alegria que podem anar experimentant a mesura que Déu ens dona la gràcia d'acollir el seu Regne i fer-nos comprendre que ser seguidors del Crist i fer-nos semblants a Ell no ens estalviarà que potser haguem de sentir-nos més pobres, humils, fins i tot rebutjats o incòmodes, però plens d'aquella felicitat que el món no pot donar si ens decidim a seguir-lo.

Potser mai no ens acabarem de convèncer del tot que la felicitat que Jesús ens promet va més enllà de l'autocomplaença. Preferim aferrar-nos a la immediatesa del nostre desig, a "viure al límit del present" i així anem fent benaurances a la nostra mida, qui sap si reduint-les a un ideal que s'acabi en els límits d'una botiga, satisfets quan tenim el que volem, o quan fem el que ens dona la gana, quan sobrevalorem l'admiració, la fama, el prestigi, l'aparença, la realització personal, o fent nostra l'aspiració ben legítima a tenir una vida estable, amb bona salut, amb l'apreci i estima dels qui ens envolten, però Jesús ens demana que anem més enllà d'aquestes aspiracions i no oblidem el nostre compromís a favor dels qui més ho necessiten i que Jesús no dubta en fer-los els preferits d'aquell Regne que predicava.

La felicitat que Jesús ens proposa passa per l'austeritat solidària. La que porta a compartir i desposseir-se, a donar i donar-se, a sortir d'un mateix i obrir-se a l'altre i tant de bo trobéssim en aquest camí l'anhel de plenitud que cerquem i el Déu que ens fa feliços!

Com diu el poeta¹, de res ens servirà saber que Déu és viu i ens vol feliços:
*“has de veure'l tu mateix, i no s'hi val que t'ho diguin... Déu és a la flor i a la grana, a l'ocell i a la nafra, en allò que és lleig, en el que és trist, a l'aire i a l'aigua;
Déu és al mar i al temple,
al dolor que no se'n va i al vell que passa,
a la mare que pateix i a la exiliada,
a la presó i al minaret de la mesquita blanca.
Déu és a la mina i a la plaça,
el pots trobar a l'hospital i al suburbi a primera hora de la matinada.
Es ben cert que és arreu, però cal veure'l.
Has de sentir-lo tu com grimpa, com t'esgarrapa les parets de l'ànima;
no serveix de res que et diguin que és a les mans del qui treballa,
que fuig de les mans del qui porta un arma
i s'esmuny del qui resa i no estima,
del qui va a missa i no encén en els cors dels pobres llums d'esperança;
Déu és en això sense nom que et passa, en els replecs de la vida
i en l'oblit de tu mateix que et fa atent al qui et demana.
Déu és en qui estima i sap dir gràcies,
Ell és amb tu, però has de veure'l tu mateix, i no s'hi val que t'ho diguin els altres.*

Que Ell ens faci el do de trobar-lo i sigui Ell mateix la nostra benaurança!

---

¹ Gloria Fuertes. Antología poética. “¿Dónde está Dios?” (traducció i adaptació)